

Felnőtté válás

(Adult)

Egy alma, egy pohár tea, ez volna minden.
A hegy, a penész, a kötény nagyanyámon
és a látvány: a kisbaba emelte barna fejét,
hogyan szabaduljon a fekete méhektől.
Rossz volt ez a századvég,
sosem nyílt fel iránta a keblem.

Kibújtak a földből a hangoskodó huzalok.
Nagyapám akkor hozzám hajolt, már ötvennégy éve halott –
hogyan még utoljára lásson.
Csontból faragtuk szerszámainkat.
A neves tizenhetedik századi költő hajtincse a könyvben.
Egy foszladozó biblia és más könyv nincsen.
Alagútban rohanó emlékeim a semmiből tűnnek elő.

Egy szárnyas kutya és egy mágus macska.
Érzelmek és verejték.
A robotoló ember elkékvült mellkasa
meg a nő bokája, ki éppen sört iszik.
A férfi árnyéka, őt Carlosnak hívták
csupasz vállára hajolt a lány és susogott.

Az idősebbik fiúnak José a neve, éhes volt.
Bátyja, Ramón keményen robotolt.
A viszály és a szeretet burjánzott.
Tépett munkanadrágok,
sáros megkeményedett kesztyűk,
a zsebükben elveszett a gyűrótt kétdolláros.
Meztelen lábbal kapirgálja a lány csupasz hátát,
és ez már a negyedik doboz sör.
Az élet ez a családi parasztház,
ételnek levágott csirketemek között.
A kertben megöltek két férfit a kaktuszbokrok.
A zöld kaktusz álomba temet – és beleestek.

A zöld kaktusznedvek, a zöld földindulás
a kaktusz zöld húsa felpuffasztotta nyelvüket,
a dagadó álomból halál lett.
Majd a kerti locsolócsővel mosták le a vért,
és ott lebegett a szemétkuka felett a sok veréb.
A hátsó síkator a részegektől és kutyaszartól búzlótt.
Madártollak potyogtak, értelmezhetetlen üzenetek.

A szomszéd templomban vége sincs prédikációk
és őrjüngő fekete arcok tömege.
A ház sarka mögött egy fiatal kölyök lapult meg,
s egy hajtincset rejtett középiskolás évkönyvébe,
de elfeledte, pedig, éppen az életet kereste volna.
A nyárfáról kövek potyogtak, megsérült a zongora,
a fűz belepte az egész udvart
és apró gypotlabdákat szórt a talajra.

Árnyak, vonatok, váladékok, ördögszekér, jég.
Üres parkolók, néhány sebes térd,
baseball kesztyű és az a fickó, ki elsőnek ér a célba.
A félelem, a rettegés és a menekülő vágyak szaga,
de a szagokról ilyen listát már senki sem írta.

A fiú emlékei elkallódtak, a félelem veszejtette el.
Az öreg ház, a nyakad beletekeredett a rózsafüzérbe
kinn az úton hever
az elgyűrt kutya teteme,
és hátad mögül egy kiáltás szólít,
maradj csendben és gyere bel!
Senki sem emlékszik a történetek végére,
mikor a férfiak hajókat ácsoltak,
és semmi sem változott, csak harcba szálltak.
Jogod van, hát panaszkodj és várj még egy századot.

Sérült álmok és tüzek,
magányos zongorák és olajlámpások.
A gerincvelődben feszülő szándékok,
de ki áll ki az ablakba, ki hirdeti meg,
egyszerű volna az ügy,
késlekedjünk még egy századot?